

Kargaları Anlayan Çocuk

Ebru Mina TOMURCUK

Kargaları Anlayan Çocuk

Ebru Mina TOMURCUK

Oliver, müzenin çatısının aktığı ve fırının tarçın koktuğı bir köyde yaşıyordu. Dokuz yaşındaydı; küçük ve sıskaydı, dağınık siyah saçları ve hardal sarısı bir kazağı vardı. Her sabah kırmızı çizmeleriyle okula yürürken telefon tellerindeki kargaları izlerdi. Onlar da sanki bir sır biliyormuş gibi başlarını yana eğip ona bakarlardı.

Soğuk bir sabah Oliver, kaldırımında kanadı dolaşmış bir karga buldu. Kuşun simsiyah tüylerinde hafif mavi bir parıltı vardı ve göğsünde küçük beyaz bir tüy duruyordu. Oliver dizlerinin üstüne çöktü ve yumuşak bir sesle konuştu. "Korkma," dedi. "Sana yardım edeceğim." Karga parlak kara gözlerini kırptı ve hiç kıpırdamadan durdu.

Oliver kargayı atkısına sarıp bez çantasıyla eve taşıdı. Ona ekmek kırıntıları ve kaşıktan su damlaları verdi. Akşama doğru karga Oliver'ın pencere pervazına tünedi, biraz eğri bir pençesiyle cama tıklıyordu. Oliver kuşun bacağına ince, örgülü bir deri ip bağladı. "Seni tanıyayım diye," dedi. "Adını Müreкке koyacağım."

Ertesi gün M rekkep Oliver'ın omzuna u tu ve yumu ak, takırtılı bir ses  ıkardı. Oliver  aşkınlıkla solu unu tuttu. Her kelimeyi anlayabiliyordu! "Sen iyisin," dedi M rekkep. "Bana yapılan her iyili i hatırlarım. Fırıncının kırıntılarını, ya lı adamın ıslı ını, kediyi kovalayan kızı." Oliver sevin le g ld . "Her  eyi hatırlıyor musun?" diye sordu. M rekkep ba ını salladı. "Her  eyi."

Mürekkep, Oliver'ın ayrılmaz yoldaşı oldu. Oliver bisikletinin gidonuna biner, Oliver ödevini yaparken müzenin kapısına tünardı. Köylüler bu çocuğa ve kargasına gülümserlerdi. Fırıncı Bayan Hazel her sabah Mürekkep'e özel bir çörek verirdi. "O akıllı bir kuş," derdi, aralıklı dişleriyle genişçe gülümseyerek. "Tıpkı senin gibi, Oliver."

Bir öğleden sonra köy müzesi ayağa kalktı. Ünlü gümüş pusula cam kutusundan kaybolmuştu! Emekli bekçi Büyükbaba Walter ellerini ovuşturdu. Beyaz bıyığı titriyordu. "Bu benim dedemin-di," dedi. "Daha dün parlatmıştım." Belediye başkanı bir toplantı düzenledi ve herkesin bir tahmini vardı. Oliver dikkatle dinledi ama hiçbir şey söylemedi.

O gece Mrekkep acil bir haberle Oliver'ın penceresine tıkladı. "Bir Őey grdm," diye gıcırdadı. "YaŖlı meŖe aĖacının yanında bir gmŖ parıltısı. Ama hırsız deĖildi. Bence bir oyundu." Oliver kırmızı ćizmelerini giydi. "Bir oyun mu?" diye sordu. "Ne tr bir oyun?" Mrekkep tylerini kabarttı. "Eski dostların oynadıĖı trden," dedi gizemli bir Őekilde.

Oliver ve M rekkep m zenin bah esine kořtular. Ay parlaktı ve yařlı meře ađacı uzun g lgeler d ř r yordu. M rekkep al ak bir dala u tu ve gagasıyla iřaret etti. Orada,  imenlerin arasında yarı gizlenmiř k   k g m ř ipliklerden bir iz vardı. "Onları takip et," dedi M rekkep. Oliver iplikleri takip ederek m ze duvarındaki, bir karanın sıđabileceđi kadar k   k bir deliđe ulařtı.

İçeride Oliver gümüş pusulayı kadife bir yastığın üzerinde buldu. Yanında titrek bir el yazısıyla bir not vardı: "Şafakta fırında buluşalım. Walter'ı getir." Oliver'ın kalbi hızla çarptı. Bu el yazısını tanıyordu. Bayan Hazel'a aitti. Ama pusulayı neden almıştı? Notu çantasına koyup aceleyle eve döndü.

Şafakta Oliver ve Büyükbaba Walter fırının kapısını çaldılar. Bayan Hazel kapıyı açtı, gümüş topuzu hafifçe yana kaymıştı. Oliver'ın elindeki pusulaya baktı ve içini çekti. "Bulacağınızı biliyordum," dedi. "Walter, on iki yaşındayken geçirdiğimiz yazı hatırlıyor musun? Yaşlı meşe ağacının yanında bir söz vermiştik. Bir zaman kapsülü gömmüştük ve pusula onun anahtarıydı."

Büyükbaba Walter'ın soluk mavi gözleri yuvarlak gözlüklerinin ardında kocaman açıldı. "Zaman kapsülü!" diye fısıldadı. "Unutmuşum." Bayan Hazel onları müzenin bahçesine götürdü ve meşenin altındaki bir taşı işaret etti. "Sekseninci doğum günlerimizde birlikte açacağımıza yemin etmiştik," dedi. "Ama sen unuttun, Walter. Ben de sana hatırlatmak için pusulayı aldım."

Oliver zaman kapsülünü, paslı teneke bir kutuyu kazıp çıkarmaya yardım etti. İçinde iki dostluk bilekliği, kurumuş bir çiçek ve bir ağacın altındaki iki çocuğun resmi vardı. Büyükbaba Walter'ın gözleri yaşlarla doldu. "Hatırlamışsın," dedi. Bayan Hazel elini tuttu. "Elbette hatırladım," dedi. "Ve torpun gizem çözme yeteneğini senden almış."

Bütün köy hikâyeyi dinlemek için müzede toplandı. Bayan Hazel eğilerek pusulayı geri verdi ve Büyükbaba Walter onu yerine, cam kutusuna koydu. "Ama bu sefer," dedi, "dostluk bilekliklerimizin yanında duracak." Herkes alkışladı. Oliver'ın içi ısındı. Mürekkep omzuna tünedi ve yüksek, mutlu bir gırtladı.

O günden sonra M rekkep m zenin resm  g zc s  oldu. İyi kalpli her ziyaret iyi hatırlar ve onları dost a bir kanat  ırpı ıyla kar ılırdı. Oliver, iyili in en beklenmedik yerlerde bulunabilece ini   rendi. Bir karanın hafızası, ya lı bir kadının yaramazlı ı, unutkan bir b y kbabanın sevgisi—hepsi  nemliydi.

Güneş batarken Oliver ve M rekkep m zenin basamaklarında oturdular. "Biliyor musun," dedi Oliver, "bir  ocuęun sahip olabileceęi en iyi dostsun." M rekkep bařını yana eędi. "Ve sen," dedi, "bir karanın tanıyabileceęi en iyi kalpli  ocuksun." Yıldızların belirięini izlediler, hatırlayacak binlerce hik yesi olan iki dost.

Ve eğer bir gün köy müzesini ziyaret ederseniz, dağınık siyah saçlı çocuğu ve göğsünde beyaz tüy olan kargayı arayın. Orada olacaklar, tellerdeki kargaları dinliyor olacaklar. Çünkü bazen en akıllı ve en iyi kalpli yürekler en şaşırtıcı yerlerde bulunur.